

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2014/III. negyedév

2014 harmadik negyedévében összesen 20 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	16 (8 <i>ex parte</i> , 8 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	3 (3 <i>ex parte</i>)
Formatervezési minta	1 (1 <i>inter partes</i> ügy)

A Hivatal érintett döntéseinek fele (11) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 3 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 2 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, 1 ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 3 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

1. A „TISZA CIPŐ” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 25. osztályba sorolt „ruházati cikkek, munkaruhák; kalapárúk; papucsok; az osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi áru a cipők, lábbelik, magas szárú cipők, magas szárú lábbelik, sportcipők, sportlábbelik, tornacipők kivételével” áruk tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján elutasította. A határozat indoklásában rámutatott arra, hogy megtévesztésre alkalmas a megjelölés akkor, ha olyan információt vagy utalást tartalmaz, amely nem felel meg a valóságnak, és így a fogyasztókat a védjeggyel ellátott áru származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében téves következtetésre vezetheti, tévedésbe ejtheti. A bejelentőnek a megkülönböztető képesség megszerzésére és a megjelölés ismertségére vonatkozó érvelésével szemben a Hivatal kifejtette, hogy ezek irrelevánsak, mert a jelen esetben vizsgálandó kizáró ok nem a megkülönböztető képesség hiánya, hanem a fogyasztó megtévesztése, ez pedig intenzív használatlaltal nem hárítható el. Hangsúlyozta a Hivatal, hogy a megtévesztés, mint kizáró ok elsősorban nem a bejelentő és a megjelölés, hanem a megjelölés és az árujegyzékben megnevezett áruk viszonylatában áll fenn. A megjelölés azért tekinthető megtévesztőnek,

mert a bejelentett árujegyzékben ruházati termékek szerepelnek, ami ellentétben áll a megjelölés „cipő” kifejezésével. Mindezek alapján a megjelölés a 25. áruosztályban megnevezett ruházati cikkek tekintetében – a cipők, lábbelik, magas szárú cipők, magas szárú lábbelik, sportcipők, sportlábbelik, tornacipők kivételével – alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. (M1204016/9.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a megjelölés megtévesztésre való alkalmasságát valóban az árujegyzék és a megjelölés fogalmi összevetésével kell elemezni, azonban az érdemi vizsgálat során a Hivatal nem egy szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó ismeretanyagát, ítélőképességét vette alapul. Egy ilyen fogyasztóról ugyanis feltételezhető az a képesség, hogy az eltérő rendeltetésű áruk között különbséget tud tenni; attól, hogy egy felsőruházati terméken a „Tisza Cipő” felirat szerepel, nem gondolja azt, hogy az áru lábbeliként funkcionál. A védjegyjogi értelemben vett megtévesztés lényege, hogy a megtévesztett fogyasztó tévedése tényszerű: a megjelölés arra alkalmas, hogy a fogyasztóban bizonyossággal alakítson ki olyan képzetet, amelynek nincs valóságalapja. Erről az adott esetben nincs szó, ezért a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.20.422/2014/3.)

2. A „VízPlusz” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 11. osztályba tartozó termékek, a 36. osztályba sorolt „biztosítás; pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek; alkuszi/ügynöki tevékenység; biztosítási tanácsadás; biztosítási ügynöki tevékenység; biztosítások; információk nyújtása biztosítási ügyekben; irodák (ingatlanok) bérlete” és a 42. osztályba tartozó egyes szolgáltatások vonatkozásában.

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti lajstromozási akadály vizsgálata során a Hivatal a bejelentő nyilatkozata alapján úgy ítélte meg, hogy az árujegyzék megfelelő korlátozásával, valamint a megjelölés intenzív használatának igazolásával e lajstromozási akadály a 11. és 42. osztályokba sorolt áruk és szolgáltatások vonatkozásában elhárult. Az árujegyzék 36. osztályában tételesen felsorolt szolgáltatások fajtája és egyéb tulajdonsága tekintetében azonban a Hivatal a bejelentő nyilatkozata ellenére továbbra is úgy találta, hogy a megjelölés alkalmas lehet a fogyasztók megtévesztésére. Rámutatott arra, hogy a "VízPlusz" megjelölés egyértelműen vízzel kapcsolatos szolgáltatásokra utal, ezzel szemben a 36. osztályba sorolt szolgáltatások ettől eltérő, a pénzügyi szektorba tartozó tevékenységeket fednek le. A bejelentő kapcsán az átlagfogyasztó vízzel kapcsolatos szolgáltatásokra asszociálhat különös tekintettel arra, hogy a bejelentő cégneve, valamint főtevékenysége egyaránt vízhez kötődő árukra és szolgáltatásokra utal. Mindezek alapján a Hivatal megállapította, hogy a bejelentett megjelölés a 36. osztályban igényelt szolgáltatások tekintetében nem tesz eleget a Vt. 61. §-ának (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, így ezen szolgáltatási osztály tekintetében védjegyként nem lajstromozható, míg a 11. és 42. osztályokban felsorolt áruk és szolgáltatások tekintetében fennállnak azok a feltételek, amelyek alapján a védjegybejelentés meghirdethető. (M1300342/8.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint téves az a megközelítés, hogy a tárgyi megjelölés azért megtévesztő, mert az átlagos fogyasztó vízzel kapcsolatos szolgáltatásokra asszociálhat, mivel a bejelentő cégneve, valamint főtevékenysége egyaránt vízhez kötődő árukra és szolgáltatásokra utal. Önmagában ugyanis egy ilyen asszociáció nem azonosítható olyan tévedéssel, amelyet a megtévesztésre alkalmas megjelölés vált ki. A megtévesztés ugyanis mindenképpen feltételezi a szolgáltatás és a megjelölés fogalmi kapcsolatát. Azonban a „VízPlusz” szó, de még annak egyes szóelemei sem tekinthetők a pénzügyi szolgáltatások valamely jellemzőjét leírni képes fogalomnak, így a megtévesztés az adott esetben

kizárható. Az a körülmény, hogy a bejelentő főtevékenysége vízszolgáltatással kapcsolatos és a megjelölés erre utal, ám az árujegyzék pénzügyi szolgáltatásokat tartalmaz, önmagában ténybeli tévedést nem vetít előre. A megjelölés megtévesztésre való alkalmasságának vizsgálatakor a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó ismeretanyagát, ítélőképességét kell alapul venni, márpedig egy ilyen fogyasztóról aligha feltételezhető, hogy a lajstromozni kért megjelöléssel jelzett pénzügyi szolgáltatások mögött vízszolgáltatást keressen, de ha mégis így tesz, sokkal inkább a kettő kapcsolatát kutatja, semmint a kettő azonosságának hamis illúziója alapján dönt. Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a Hivatal a védjegybejelentés a 36. osztály tekintetében megalapozatlanul utasította el, ezért a határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.20.023/2014/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra

3. A Hivatalnál 202 843 lajstromszámon oltalom alatt áll a „**Szállás.hu**” színes ábrás védjegy a 35., 39. és 43. osztályba tartozó egyes szolgáltatások tekintetében. (A védjegy elsőbbségi napja: 2010. március 30.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjára és 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással. A kérelmező előadta, hogy 2004. június 7. napján regisztrálták javára a „szállás.hu” ékezetes domain nevet, melyet azóta is használ.

A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. Határozata indokolásában a rosszhiszemű védjegybejelentéssel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy nem lehet kétséget kizáróan megállapítani, miszerint a jogosult a védjegybejelentés benyújtásakor tudott az ékezetes „szállás.hu” domain létezéséről, illetve arról, hogy az kinek a birtokában van. A kérelmező ugyanis ezt alátámasztó bizonyítékokat nem terjesztett elő. A becsatolt bizonyítékok közül a Hivatal azt találta megállapíthatónak, hogy a jogosult 2010. június 28-án már tudott a „szállás.hu” domain létezéséről – hiszen annak megvásárlására tett ajánlatot – ez azonban a támadott védjegy bejelentési napjánál későbbi időpont. Amennyiben a jogosult tudott is a „szállás.hu” domain létezéséről a bejelentés napján, a csalárd szándékot – mint a rosszhiszeműség megállapításának másik feltételét – a Hivatal nem találta bizonyítottnak. A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti kizáró okkal kapcsolatos érvelést azért nem fogadta el a Hivatal, mivel a védjegy színes ábrás kialakítása biztosítja a megjelölés számára a kellő megkülönböztető képességet, hiszen azok nem tekinthetők az árujegyzékbe tartozó szolgáltatások körében általánosan használt, azok fajtájára, minőségére, rendeltetésére utaló jeleknek. (M1001102/45.)

A Fővárosi Törvényszék sem találta megállapíthatónak védjegybejelentés Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti rosszhiszeműségét. A bizonyítékok együttes mérlegelése alapján a Hivataltól eltérően azonban arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult tudta vagy tudnia kellett arról, hogy az ékezetes domain már korábban regisztrálták és a jogosult személye sem

volt felderíthetetlen. A jogosult tevékenységét éppen szállásokkal, azok felkutatásával, hirdetésével összefüggő piaci magatartások köré összpontosítva alakította ki és fejlesztette, és fejleszti jelenleg is. Életszerűtlen, hogy egy kifejezetten internetes piaci tevékenységre orientáló cég ne térképezze fel a szabadon felhasználható domain névként regisztrálható megjelölések körét. A bejelentéskori csalárd szándékot azonban a bíróság sem látta fennállónak. Kifejtette, hogy a bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, hogy az ellenérdekű fél üzletpolitikája tisztességtelen szándékkal a kérelmező ellehetetlenítésére irányulna. Nem minősíthető ilyennek a jogosult 2010. június 28-án kérelmezőnek írt elektronikus levele sem, amelyben nyíltan felvállalja az általa megszerzett vagy vélt jogok védelme érdekében fellépési szándékát, békés megállapodásra törekszik egy olyan piaci helyzetben, amikor már a megjelölések összetéveszthetősége valószínűsíthető, saját szolgáltatása széles körű ismertsége érdekében pedig célzott marketingpolitikát folytat és reklámoz.

Az elsőfokú bíróság nem osztotta ugyanakkor a Hivatal álláspontját a megkülönböztető képességnek fennállását illetően. Rámutatott arra, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a kombinált, tehát ábrás szövelem egyaránt tartalmazó védjegyek esetében általában a szövelem dominál a megkülönböztető funkció szempontjából. A jelen esetben azonban a domináns elemként megjelenő szóösszetétel önmagában – a felek által sem vitatottan – megkülönböztető képességgel nem bír. Az nem fantáziaszó, a „szállás” szónak kétségtelenül van jelentése, a mellette szereplő „.hu” pedig a domain nevek klasszikus kiterjesztése. Az oltalmi körét képező szolgáltatásokat tekintve leíró jellege vitathatatlan. Mivel eltérő jogi álláspontja folytán a Hivatal nem vizsgálta a jogosultnak a használat során szerzett megkülönböztető képesség körében kifejtett érvelését és bizonyítékait, ezért az elsőfokú bíróság a határozatot a megkülönböztető képességgel kapcsolatos körben hatályon kívül helyezte és a Hivatalt a Vt. 2. § (3) bekezdése körében az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.24.195/2012/6.)

A kérelmező fellebbezése az elsőfokú bíróság döntését a rosszhiszeműség tekintetében támadta. A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú végzést helybehagyta. A jogerős végzés indokolása szerint a szállással kapcsolatos információk nyújtására szakosodott jogosultnak a piacfelismerés és a tudatosan tervezett brand építés során a védjegybejelentés időpontjában kellő gondosság mellett tudnia kellett arról, hogy a szolgáltatás lényegét leíró „szállás” szót magában foglaló domain nevet harmadik személy már regisztráltatta. A védjegybejelentéshez társuló csalárd szándékot, illetve tisztességes piaci magatartásba ütköző eljárást azonban, amely a védjegybejelentés rosszhiszeműségét megalapozhatná, az eljárás adatai alapján nem találta megállapíthatónak. Versenytársi kapcsolat hiányában nem fogadta el a kérelmezőnek azt az érvelését, hogy a védjegybejelentés nyilvánvalóan a piacról való tisztességtelen kiszorítására irányult. Mindaddig ugyanis, amíg a kérelmező „szállás.hu” domain neve alatt elérhető honlapon más jellegű, mások által feltett információk voltak elérhetők, a jogosultnak nem kellett azzal számolnia, hogy a védjegybejelentés mások jogait sértheti. A felek között ideiglenes intézkedés elrendelésére irányuló korábbi eljárásokból hivatalos tudomása van a másodfokú bíróságnak arról, hogy a lajstromozási kérelem benyújtásának időpontjában a kérelmező domain nevével elérhető honlapján kegyeleti szolgáltatásokra vonatkozó tartalom jelent meg és csak 2011 februárjában kerültek rá feltöltésre turisztikával és szálláshely-foglalással kapcsolatos információk. A másodfokú bíróság álláspontja szerint, miután a jogosult a „Szállás.hu” kereskedelmi nevet gazdasági tevékenysége körében már korábban használta, e speciális névjoga is megóvásra szorult a védjegyoltalommal. (8.Pkf.25.613/2013/7.)

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. Álláspontja szerint a Hivatal és az eljáró bíróságok a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapították meg, hogy az adott esetben a védjegy rosszhiszemű bejelentése nem nyert igazolást. Helytállóan jutottak továbbá az eljáró bíróságok arra a következtetésre is, hogy a jogosult 2010. június 28-i elektronikus levelének tartalma a védjegybejelentés rosszhiszeműségét nem teszi megállapíthatóvá. A közlés lényege az egyébként reálisnak tekinthető, domain névre vonatkozó vételi ajánlat tétele volt. A védjegyoltalommal való visszaélés célzatát pedig az, hogy az ékezet nélküli és az ékezetes domain nevek hasonlóságából eredően a jogosult a márkanévét meg kívánta óvni a kérelmező domain neve alatt esetleg utóbb létrejövő konkurenciától, nem támasztja alá. Ilyen körülmények között a jogosultnak a felépített piaci pozíció védelme érdekében a védjegybejelentés indokoltságára vonatkozó érvelése elfogadható volt. A védjegy bejelentését követően, a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jog érvényesítése érdekében a jogosult által a kérelmező ellen indított eljárások a védjegybejelentés időpontjában fennálló csalárd szándékot ugyancsak nem igazolják. (Pfv.IV.20.300/2014/4.)

III. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyel.

4. A „Spicc” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 41. osztályba tartozó „nevelés; szakmai képzés; szórakoztatás; sport- és kulturális tevékenységek (az osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi szolgáltatás)” és a 43. osztályba sorolt vendéglátás (ételmezés); időleges szállásadás” szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „SZALONSPICC” színes ábrás védjegynek a 29., 33. és 43. osztályba tartozó termékek és szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a felszólalásnak részben helyt adott, a 43. osztály vonatkozásában a védjegybejelentést elutasította, a megjelölést csak a 41. osztály tekintetében lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy vizuális szempontból – az ábrás elemek jelenléte miatt – csekély mértékű hasonlóság áll fenn a vizsgált megjelölések között, a fonetikai hasonlóság azonban magas fokúnak tekinthető. A konceptuális alapú vizsgálat során a Hivatal lényegi azonosságot állapított meg tekintettel arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy domináns szóelemének jelentése lényegileg azonos, a fogyasztók azokat a jelentésük alapján egyértelműen összekapcsolhatják. Tekintettel arra, hogy a 43. osztály

vonatkozásában a szolgáltatások azonossága fennáll, a Hivatal a felszólalást erre az osztályra nézve megalapozottnak találta. (M1202830/21.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kifejtett álláspontja szerint az összehasonlítás kiindulópontja, hogy az ellentartott védjegy domináns szövelemme a „SZALONSPICC” szó. Kétségtelen, hogy a vizuális és fonetikai hasonlóság csekély mértékű a két szó – „SPICC” és „SZALONSPICC” – között, konceptuális alapon azonban az érintett szavak között nem tehető különbség, ami a két kifejezés között szoros asszociációs kapcsolatot eredményez. A bíróság kifejtette, hogy ez a hasonlóság lényegtelené teszi az ábrás elemek eredményezte vizuális eltéréseket és védjegy, illetve a megjelölés közötti összetéveszthetőség fennállásának megállapíthatóságához vezet. (3.Pk.24.646/2013/6.)

5. Ábrás nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 29., 30., 31., 32. és 33. osztályba sorolt élelmiszeripari termékek és alapanyagok körében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű 004718557 lajstromszámú „GOURMET GOLD” közösségi szóvédjegynek, amelynek oltalma a 29., 30., 31., 32. és 33. osztályba tartozó élelmiszeripari termékekre és alapanyagokra terjed ki.

A Hivatal a felszólalást elutasította és elrendelte a nemzetközi védjegy magyarországi lajstromozását. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a védjegyek összetéveszthetőségének vizsgálata során fontos szempont, hogy az adott védjegy milyen fokú megkülönböztető képességgel rendelkezik. A Hivatal a megjelölések összevetése előtt azok megkülönböztető képességének szintjét vizsgálta meg, és arra a megállapításra jutott, hogy mindkét megjelölés megkülönböztető képessége alacsonynak tekinthető az árujegyzékbe tartozó áruk tekintetében. A Hivatal ebből kiindulva vetette össze a védjegyeket vizuális, fonetikai és konceptuális szempontból. Megállapította, hogy a felszólaló védjegye – az árujegyzékbe tartozó árukat is figyelembe véve – csekély megkülönböztető képességgel rendelkezik, ahogyan a bejelentett megjelölés is, annak minimális ábrás kialakítása ellenére. A szavakat megvizsgálva, vizuálisan és fonetikailag, a "GOURMET" szó tekintetében egyezés mutatkozik. Tekintettel azonban arra, hogy a két védjegy közötti azonos elem önmagában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, továbbá arra, hogy a felszólalói védjegy két szövelemből áll, és a második szövelem az, ami elsősorban a szóösszetételnek csekély megkülönböztető képességet biztosít, valamint a bejelentett megjelölés minimális ábrás jellegét is figyelembe véve, némi eltérés látható, így a "GOURMET" szóban történő egyezés nem alapozza meg az összetévesztés veszélyét. A konceptuális összehasonlítást elvégezve a Hivatal megállapította, hogy a korábbi védjegyben és a megjelölésben szereplő "gourmet" szó az "ínyenc", míg a "gold" szó az "arany" jelentéstartalommal rendelkezik, ezért konceptuális hasonlóság kizárólag a „GOURMET” szó vonatkozásában áll fenn. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vizuális, hangzásbeli és jelentéstartalmi különbségek alapján a két megjelölés között nem áll fenn olyan fokú hasonlóság, amely alapján a fogyasztók a két megjelölést összetévesztenék egymással. Az árujegyzékeket

összehasonlítva a Hivatal rámutatott arra, hogy a 29. áruosztályában szereplő bizonyos áruk kivételével teljes azonosság mutatkozik valamennyi osztály tekintetében. (A1098048/15.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában a hivatali döntést érdemben helyesnek találta, indokolásával azonban csak részben értett egyet. Az elsőfokú bíróság nem a „GOURMET” szót tekintette az ellentartott védjegy domináns elemének. Tévesnek tartotta a Hivatal által alkalmazott „gyenge védjegy” megkülönböztetést, mert a jogszabályból ez nem következik. Azonban álláspontja szerint helyesen tulajdonított jelentőséget a Hivatal a „GOURMET” szó leíró jellegének, amiből viszont az következik, hogy nem lehet a védjegy domináns elemének tekinteni még akkor sem, ha a szóösszetétel első eleme, hiszen leíró jellege okán azt a fogyasztók nem árujelzőként, hanem a termék valamely tulajdonságát kifejező jelzéseként érzékelik. Ezért az ilyen megjelölés pusztán vizuális, fonetikai vagy grammatikai megfontolások alapján nem tehető egyenlővé a megkülönböztető képességgel bíró védjeggyel. Az elsőfokú végzés okfejtése szerint a lajstromozni kért védjegyben egyediség egyáltalán nem lelhető fel, az csak a „GOURMET” szót tartalmazza, amiben közismert jelentésénél fogva nem jelenik meg szokatlanság, a megkülönböztethetőség a grafikai szerkesztettséggel és egyedi tipográfiával biztosított. E koncepcionális különbségből adódó vizuális eltérés, továbbá a „GOLD” szóelem hiányából eredő fonetikai és konceptuális különbség kizárja a védjegyek összetéveszthetőségét. Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a vizsgált áruosztályok és a bennük feltüntetett áruk gyakorlatilag azonosak, minimális különbség mindössze a 29. áruosztályba sorolt termékek vonatkozásában figyelhető meg. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint azonban az áruk nagyfokú hasonlósága nem emeli a vizsgált megjelölések hasonlóságát az összetéveszthetőség szintjére. (3.Pk.23.423/2013/4.)

A Fővárosi Ítéltábla általánosságban megállapította, hogy a több szóelemet, illetve ábrás- és szóelemet egyaránt tartalmazó összetett megjelölésekben az egyes elemek szerepe nem azonos, ezért annak eldöntéséhez, hogy az ellentartott megjelöléseket összetéveszthetik-e a fogyasztók, mindenekelőtt annak van jelentősége, hogy melyik elem biztosítja elsődlegesen a megkülönböztethetőségét. Az adott esetben a másodfokú bíróság a Hivatallal egyetértve úgy értékelte, hogy ezt a szerepet mindkét megjelölésben egyformán a francia nyelvben használt „GOURMET” szó tölti be, aminek sem a szabatos kiejtésével, sem a pontos jelentésével nincs tisztában a magyar átlagfogyasztó, tekintve hogy ez a kifejezés a mindennapi általános szóhasználatnak nem szerves része. A két védjegy domináns eleme tehát teljes mértékben azonos. Álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú végzés, hogy mindkét védjegy áruosztályába gyakorlatilag azonos áruk tartoznak, élelmiszeripari tömegcikknek. E megállapítást követően azonban tévesen és a kialakult gyakorlattal ellentétesen jutott arra a következtetésre, hogy az áruk ilyen nagyfokú hasonlósága, illetve azonossága esetén a megjelölések fent elemzett nagy hasonlósága nem eredményez a fogyasztók számára összetéveszthetőséget. A másodfokú bíróság a fentiek alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a két megjelölés között vizuális, fonetikai és konceptuális alapon lényegesen nagyobb az egyezés, mint a különbség és ez, tekintettel az árujegyzékek lényegi azonosságára, megteremti annak a reális veszélyét, hogy a fogyasztók a két megjelölést összetévesztik. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a hatósági határozatra is kiterjedően megváltoztatta és a nemzetközi védjegybejelentést elutasította. (8.Pkf.25.363/2014/8.)

6. A „true original lager König Beer” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályban „sörök” és a 35. osztályban „sörökkel kapcsolatos

reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció, irodai munkák” vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy – többek között – jogosultja a korábbi elsőbbségű, 204 436 lajstromszámú „Königsberg” színes ábrás védjegynek, amely a 16., 32. és 41. osztályokban áll oltalom alatt.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. Határozata indokolásában arra a megállapításra jutott, hogy megjelölések domináns eleme – az ábrán megjelenő egyéb elemek mérete, az elfoglalt centrális helyzete, valamint a „beer”/„bier” szóelemek leíró jellege miatt – a „König”, illetve a „Königsberg” szóelem. Mind a megjelölés, mind az ellentartott védjegy egy sörös címkét jelenít meg, amelynek színhasználata majdnem azonosnak tekinthető. Vizuális szempontból tovább erősíti a hasonlóságot, hogy az ábrákon centrálisan helyezkednek el, a „König”, illetve a „Königsberg” szóelemek is, a korona ábrázolás pozíciója is megegyezik, mivel ugyanúgy a szóelem felett, középen található. Fonetikai szempontból a „könig” és a „königsberg” szavak hasonlóan minősülnek, konceptuálisán mind a két szóelem magában hordozza a királyi minőséget. Az átlagfogyasztók valószínűleg felismerik a „könig” szó jelentését és azt azonosítani is tudják. A „königsberg” elnevezés ugyanakkor egy város neve, amely jelentéstartalmat a szószerkezet alapján az átlagfogyasztó is érzékeli. Ez a konceptuális különbség azonban nem elegendő az összetévesztés veszélyének kizárásához. A Hivatal álláspontja szerint összességében a felszólalói védjegy és a bejelentett megjelölés kialakítása nagymértékben hasonló, fennáll a veszélye az összetéveszthetőségnek. Az árujegyzéket vizsgálva, a 32. osztály tekintetében azonosságot, a 35. osztály vonatkozásában hasonlóságot állapított meg. (M1100310/24.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy az ellentartott védjegy és az oltalmazni kért megjelölés összetéveszthetőségig hasonló. Nem kétséges, hogy vannak különbségek a védjegy és a megjelölés között, ezek azonban olyan részleteket érintőek, amelyek csak a két megjelölés egymás mellé helyezése és azok alapos vizsgálata esetén fedezhetőek fel, amelyek az átlagfogyasztók felületes emlékezetében nem maradnak meg. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan az összbenyomás alapján hasonlította össze az oltalmazni kért megjelölést és az

ellentartott védjegyet az átlagfogyasztó szempontjából, és megalapozottan jutott arra következtetésre, hogy a felszólalói védjegy a kérelmezői védjegy lajstromozásának akadályát képezi. (1.Pk.25.415/2012/4.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyvoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

7. A „MAMA” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 3., 5. és 10. osztályokba sorolt áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira és (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló elsősorban a 180.869 lajstromszámú „BABA” szóvédjeggyel való összetéveszthetőségre és jóhírűségének tisztességtelen kihasználására alapította kérelmét. A hivatkozott korábbi elsőbbségű védjegy a 3. osztályban „háztartási vegyipari termékek, így testápolási és kozmetikai szerek, szappanok, folyékony szappanok, tusfürdők, habfürdők, samponok, hajápolási szerek, testápoló krémek és olajok, krémek, hintőporok és szájápoló szerek” körében nyújt oltalmat. Ellentartásként felhívta továbbá a „BABA SZAPPAN” színes ábrás-, valamint a 181.080 lajstromszámú „BABA” szóvédjegyeit is.

A Hivatal a felszólalást részben alaptalannak találta és elrendelte a „MAMA” megjelölés lajstromozását az 5. és 10. osztályba tartozó egyes áruk vonatkozásában. A 3. áruosztályba tartozó „fehérítő készítmények és egyéb mosásra szolgáló anyagok, tisztító-, fényszerítő-, súroló és csiszolószerek, szappanok, illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek, fogkrémek”, valamint az 5. osztályba sorolható „gyógyhatású testápolók, samponok, hajápolási szerek, testápolókrémek és olajok, krémek, hintőporok, szájápolószerek” tekintetében azonban a felszólalást megalapozottnak találta és védjegybejelentést elutasította. A Hivatal a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja körében vizsgálódva a „BABA” és „MAMA” kifejezések között fonetikai és vizuális alapon kis fokú hasonlóságot megállapított ugyan, azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezt a konceptuális szempontból mutatkozó nyilvánvaló eltérés – mind a „BABA”, mind a „MAMA” kifejezés önálló magyar szó, amely általánosan ismert jelentéssel bír – egyértelműen ellensúlyozza. Ennek következtében a releváns fogyasztók körében az összetéveszthetőség veszélye nem áll fenn. A Vt. 4. §-a (4) bekezdésével kapcsolatban kifejtette, hogy a szóban forgó megjelölések a család különböző tagjaira utalnak, ezért bár jelentésük eltérő, az mindkettő esetében a család fogalmához kapcsolódik, így a fogyasztók könnyen kapcsolatot teremthetnek közöttük. Mindezek alapján megállapította a gondolati képzettársítás alapján az összetéveszthetőségig való hasonlóság fennállását. Az árujegyzékek összevetésének eredményeként a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a védjegyek 3. áruosztálya és a bejelentett megjelölés 5. és 10. áruosztálya közötti nagyfokú eltérés kizárja az árujelzők ütközésének veszélyét. A 3. áruosztály tekintetében ugyanakkor a felszólalást alaposnak találta a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja és (4) bekezdése alapján, mivel a bejelentett megjelölés és a felszólalói védjegyek 3. osztályában szereplő áruk tekintetében az érintett áruk között olyan fokú hasonlóság állapítható meg, amely miatt a fogyasztók a bejelentett megjelölést gondolati képzettársítás útján a

felszólalóhoz kötnék. A 3. osztályban szereplő valamennyi áru ugyanis vegyipari, illetve kozmetikai termék, melyek értékesítési jellemzői hasonlóak.

A Hivatal a Vt. 4. § (1) bekezdésének c) pontja körében vizsgálódva igazoltnak találta továbbá a felszólaló „BABA” védjegyeinek jóhírűségét, ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az 5. osztályba tartozó egyes áruk, valamint a 10. osztály egésze esetében a védjegyek megkülönböztető képességének vagy jó hírnevének sérelme vagy tisztességtelen kihasználása, illetve azok veszélye nem áll fenn. Azonban a megjelölés teljes 3. osztályára, továbbá az 5. osztályba tartozó „gyógyhatású testápolókat, samponokat, hajápolási szereket, testápoló krémeket és olajokat, krémeket, hintőporokat, szájpoló szerek” áruk tekintetében olyan fokú a hasonlóság, hogy a megjelölés a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő releváns fogyasztó képzetében felidézi a jó hírű felszólalói védjegyeket. Ezáltal felmerül, hogy tisztességtelen piaci előnyhöz juttatja a bejelentőt, mert a fogyasztók a piacra bevezetett, jól csengő név miatt vásárolnák meg a bejelentő ezen áruit. Fennáll annak a kockázata, hogy a megjelölés aktuális vagy jövőbeli használata a megjelölt áruk tekintetében sérti vagy tisztességtelenül kihasználja a jó hírű védjegyek megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét. (M0902229/14.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok a Vt. 4.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti összetéveszthetőség körében egyet értettek azzal a hivatali megállapítással, hogy a megjelölések között vizuális és fonetikai szempontból hasonlóság áll fenn; ezt a szavak azonos betű- és szótagszáma, valamint azonos magánhangzók alapozzák meg. A konceptuális összehasonlítás tekintetében azonban nem osztották a Hivatal álláspontját, mert annak ellenére, hogy mindkét kifejezés magyar szó, amely általánosan ismert jelentéssel bír, a köznyelvben szóösszetételként, állandó szókapcsolatként is jelen van. A releváns fogyasztók a piacon, a televíziós műsorokban, hirdetésekben mind a szolgáltatások, mind az áruk körében találkoznak a „baba mama”, „baba-mama” vagy akár „babamama” kifejezésekkel. Markáns megkülönböztethetőségéről már nem lehet beszélni a két szó jelentésbeli összehasonlításakor, ezért a konceptuális hasonlóság nem ellensúlyozza, hanem inkább megerősíti a vizuális és fonetikai hasonlóságot. Mindezekre tekintettel az első- és másodfokú bíróság már pusztán írásképi, fonetikai és a jelentésbeli alapon is megállapíthatónak találta a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek összetéveszthetőségét. A bíróságok a Hivatalnak a Vt. 4.§ (1) bekezdés c) pontja körében lefolytatott vizsgálata során tett megállapításaival is egyet értettek. (3.Pk.23.285/2012/8., 8.Pkf.25.415/2013/10.)

V. Vt. 18. § (1) bekezdés és 34. § (1) bekezdés

A Vt. 18. §-ának (1) bekezdése alapján ha a védjegyjogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 5. § (2) bek. b) pont, 30. § d) pont, 33. § (2) bek. a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

A Vt. 34. §-a (1) bekezdése értelmében a védjegyoltalom a használat hiánya miatt teljes körűen vagy az árujegyzékben meghatározott egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében részlegesen szűnik meg, attól függően, hogy a védjegyhasználat elmulasztása az árujegyzék egészét vagy csak az abban meghatározott áruk vagy szolgáltatások egy részét érinti.

8. A Hivatalnál 185 393 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**DELIKÁT**” szóvédjegy a 29. osztályba sorolt „hús, hal, baromfi és vad; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségfélék; zselék, lekvárok, kompótok; tojás, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”, valamint a 30. osztályba tartozó „só, mustár, ecet, ízesítő öntetek, fűszerek” áruk vonatkozásában.

2012. június 4-én használat hiánya miatti részleges megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztettek elő, kérve annak megállapítását, hogy a védjegy oltalma az „ételízesítők” árukon túlmenően használat hiánya miatt megszűnt.

A Hivatal a védjegy oltalmát – a kérelmező ütköző későbbi védjegybejelentésének elsőbbségi napjára visszaható hatállyal – használat hiánya miatt részlegesen megszüntette oly módon, hogy azt kizárólag a 30. osztályba tartozó „só és fűszerek” tekintetében tartotta fenn. A Hivatal álláspontja szerint a használat igazolása és annak vizsgálata körében csak és kizárólag azokra az árukra lehet fenntartani az oltalmat, melyekre a használat ténylegesen megvalósult. Ebben az összefüggésben az áruhasználatnak nincs helye. A Hivatal rámutatott arra, hogy a jogosulti védjegy árujegyzéke nem tartalmazza ugyan az „ételízesítők” árukat, ugyanakkor nem vitásan a jogosult elsődlegesen ezen árufajtára nézve valószínűsítette meg nagy volumenben a tárgyi védjegy tényleges használatát. A becsatolt bizonyítékokat értékelve megállapította, hogy a jogosult a védjegyet az árujegyzékbe sorolt áruk közül ténylegesen „ételízesítőkre”, „fűszerek” és „só” árukra nézve használta. A Hivatal álláspontja szerint ugyanakkor az összetett termék – jelen esetben az ételízesítő – egyes összetevőire nézve a védjegy tényleges használatát nem lehet megállapítani. Rámutatott arra, hogy az ételízesítő áruknak szükséges összetevője a só, vagy a szárított zöldségfélék, azonban a sónak és a szárított zöldségeknek is van önálló termékcsoportja, ezek az áruk önállóan is értékesíthetők a forgalomban. Mindezek alapján a Hivatal a „só” és a „fűszerek” árukon kívül az árujegyzékbe tartozó egyéb árukra nézve a védjegy tényleges használatát nem fogadta el. (M0401354/31.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy a Vt. 18. § (1) bekezdése alapján a védjegy tényleges használatának „az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban” kell megvalósulnia. Utalva az Európai Unió Bírósága mellett működő Törvényszék T-126/03. számú ügyben hozott döntésére úgy foglalt állást, hogy megvalósul a tényleges használat olyan áruk körében is, amelyek tekintetében a használat közvetlenül ugyan nem történt meg, de az áru olyan általánosabb árukategóriába tartozik, amelyre vonatkozóan a használat nem vitás. A bíróság álláspontja szerint a 29. áruosztályba tartozó „húskivonatok”, illetve „tartósított és szárított zöldségfélék” tekintetében a megszűnés megállapítása iránti kérelem elutasítható volt, mert ezen áruk ízadó, illetve ízfokozó hatása az átlagos fogyasztó számára is ismert, felhasználásuk, jellemzőik alapján ételízesítőnek is minősülhetnek. A benyújtott bizonyítékok között fellelhetők voltak olyan termékek, amelyek „Knorr Delikát grill pác és fűszerkeverék”, illetve „Knorr Delikát köretek és zöldségek fűszerkeverék és pác” néven kerültek forgalmazásra, így elmondható, hogy a védjegyek ezeken is használatban voltak. A pác elsősorban húskételekhez szükséges ízesítő, amely ilyenképp húskivonatot is tartalmazhat, de mindenképpen húskételek ízesítését szolgálja. A védjeggyel jelzett zöldségek fűszerkeverék pedig szintén nem valósulhatna meg szárított és tartósított zöldségek híján, tehát ha a védjegy árujegyzéke nem tartalmazná a tartósított és szárított zöldségféléket, úgy hasonló akárcsak szárított zöldségeken megjelenő Delikát megjelölés már megtévesztő lehetne annak gyártóját, forgalmazóját illetően. Ugyanez mondható el a húskivonatról, illetve a húskételek ízesítését szolgáló termékek tekintetében is. Az ételízesítő kategóriájába azonban a bíróság álláspontja szerint sem férnek bele az étkezési olajok és zsírok, mert ezek ilyen funkciója nem jellemző és a becsatolt bizonyítékok sem igazolták ezek ilyen felhasználását. Önmagában az, hogy

ételízesítő készítmények alkotóelemeiként jöhetnek számításba, a tényleges használat tényét nem alapozza meg. Mindezek alapján a bíróság a Hivatal határozatát megváltoztatta. (3.Pk.23.086/2013/11.)